

Důvody

Usnesení v odpor vzaté dovolává se správně ustanovení § 932 a) obč. zák., dle něhož prozatímní opatření prodejem sporného zvířete jest přípustno toliko za sporu. Nelze sice přisvědčiti k odůvodnění rekursního soudu, pokud se odvolává na ustanovení § 379 ex. ř., poněvadž § tento platí jen o zajištění pohledávek peněžitých, kdežto v daném případě jde o zajištění jiného nároku po rozumu § 381 č. 2 ex. ř., pro nějž tedy prvý odstavec § 379 ex. ř. platnosti nemá; avšak stejně nelze přisvědčiti ani k vývodům stížnosti, jež zdůrazňuje, že se nejedná o povolení prozatímního opatření, ježto povoleno bylo již za sporu, nýbrž toliko o jeho výkon. § 396 ex. ř. stanoví, že právě výkon povoleného prozatímního opatření jest nepřipustným, když ode dne, kdy povolení bylo navrhovatelí doručením usnesení oznámeno, uplynula lhůta delší měsíce. Poněvadž v tomto případě byl výkon opatření, povoleného rekursním soudem, podáním revisní stížnosti odložen, počala běžeti lhůta dnem doručení rozhodnutí třetí stolice; toto rozhodnutí doručeno navrhovatelí dne 13. března 1919 a jest tedy návrh na výkon povoleného opatření podaný teprv dne 2. května 1919 opozděn. Ostatně mluví i stěžovatelem citované motivy k § 396 ex. ř. proti němu, neboť tím, že zatím spor byl právo-
platně ukončen, změnily se poměry tak, že »by toho času žádané opatření soudem povoleno nebylo,« jak k tomu již soud rekursní poukázal.

Čís. 187.

Skutečnost, že strana, proti které povolena exekuce vyklizením z bytu, nemá jiného přístřeší, a že by jí mohla neprodleným vystěhováním vzejíti škoda na zdraví, může býti důvodem k nařízení odkladu exekuce (§§ 42 a 44 ex. ř.).

Lhůtu, po kterou má exekuce býti odložena (§ 44 odst. 3 ex. ř.), sluší obmeziti určitým dnem.

(Rozh. ze dne 27. května 1919, R II 62/19.)

Prv ý s o u d (okresní soud v Příboře) nařídil na 14 dnů odklad exekuce vyklizením z bytu obývaného exekutem, poněvadž ho došlo potvrzení obecního úřadu bydliště exekutova, že by týž a jeho dvě děti ve věku 11 a 12 let byly v případě, kdyby musily posavadní byt ihned opustiti, úplně bez přístřeší, ježto jim obec nemůže poskytnouti ani prozatímního útulku, a že by neprodleným vystěhováním jim mohla vzejíti škoda na zdraví. — **R e k u r s n í s o u d** (krajský soud v Novém Jičíně) zrušil toto usnesení, ježto odložení exekuce může nařízeno býti pouze k návrhu (§ 42 odst. 1 ex. ř.), který zde však nebyl učiněn, a nařídil soudu prvnímu, by v exekuci pokračoval.

N e j v y š š í s o u d, zjistiv, že návrh příslušný byl exekutem ústně u soudu učiněn a zaslaným potvrzením obecního úřadu později doložen, a že jen opomenutím prvního soudu nebyl návrh tento učiněn ve spisech patrným, nařídil odklad exekuce do 1. července 1919 a to proto, že dle

§§ 42 a 44 ex. ř. může odklad exekuce býti nařízen, kdyby provedení exekuce bylo pro toho, kdo za odklad žádá, spojeno s nebezpečím majetkové újmy nenahraditelné nebo těžko nahraditelné, a poněvadž skutečnosti osvědčené potvrzením obecního úřadu v K. ospravedlňují s hlediska tohoto předpisu zákona nařízený odklad exekuce tím spíše, ano ohrožení zdraví jest nebezpečím mnohem závažnějším, než hrozící majetková újma těžce nahraditelná. Návrhu exekuta, by exekuce byla odložena až do doby, kdy týž bude mít nový byt, nevyhověl nejvyšší soud, ježto má při povolení odkladu soud udati, na jak dlouho má exekuce býti odložena (§ 44 odst. 3) a lhůtu tuto nelze stanoviti neurčitě.

Čís. 188.

Proti usnesení, jímž bylo odepřeno přerušení řízení, nepřipouští se opravný prostředek ani tehdy, bylo-li přerušení toto odepřeno teprv soudem rekursním (§ 192 odst. 2 c. ř. s.).

(Rozh. ze dne 27. května 1919, R II 65/19.)

Procesní soud první stolice (okresní soud v Ivančicích) přerušil řízení v určitém sporu, před ním projednávaném, poněvadž rozhodnutí tohoto sporu závisí na tom, je-li nebo není-li tu právní poměr, který jest předmětem jiné zahájené rozepře, na tak dlouho, až bude tento právní poměr právoplatně rozsouzen (§ 190 c. ř. s.). — Rekursní soud (zemský soud v Brně), neshledav tu podmínek prejudiciality dle §u 190 c. ř. s., zrušil toto usnesení a nařídil prvnímu soudu, by v líčení pokračoval.

Nejvyšší soud odmítl jako nepřipustný dovolací rekurs, podaný proti tomuto usnesení.

Důvody:

Podle § 192 c. ř. s. nemohou nařízení, vydaná podle §§ 187 až 191 c. ř. s., pokud nestanoví, by řízení bylo přerušeno, opravným prostředkem vzata býti v odpor. Zde rekursní soud rozhodl, by řízení, jež soudce první až do právoplatného skončení sporu mezi týmiž stranami o neplatnost kupní smlouvy u zemského soudu v Brně vedeného přerušil, přerušeno nebylo, nýbrž, by se v něm pokračovalo. Nastal tedy případ § 192 odst. 2 c. ř. s., že totiž není opravný prostředek dopuštěn. Nezáleží na tom, že přerušení řízení odepřel soud rekursní a nikoliv soud první, poněvadž zákon nerozlišuje, která stolice přerušení řízení odepřela, a úmysl zákonodárce patrně k tomu čelí, odstraniti všechny překážky, vadící rychlému a nepřetržitému provedení sporu.

Čís. 189.

I soudní výpověď, proti které nepodány námitky, jest právoplatným rozhodnutím, kterému lze odporovati žalobou pro zmatečnost (§ 529 c. ř. s.).